

[H. F. Ulrichsen.]

Fronten nede paa Balkan havde den største Betydning. Jeg mener — og jeg tror, det kan begrundes —, at Danmarks Stilling ved Indgangen til Østersøen er fuldkommen parallel med Konstantinopels Stilling ved Indgangen til Sortehavet, fuldstændig parallel rent politisk. Lige saa vel som det den Gang var en Livsinteresse for Rusland, en Livsinteresse for Ententen, som man for sent forstod, at holde Forbindelsen fra Sortehavet til Middelhavet aaben, saaledes er det nu en afgørende Livsinteresse for en hel Række Magter, at Vejen staar aaben fra Østersøen ud til Kattegat, en afgørende Livsinteresse, at Bælter eller Sund er aabne. Derfor, siger jeg, kan Danmarks Stilling ved Indgangen til Østersøen med fuld Ret og ganske nøje sammenlignes med Tyrkiets, Konstantinopels, Stilling mellem Middelhavet og Sortehavet. Vesteuropa har den allerstørste Interesse i, at der i Tilfælde af krigerske Forviklinger er Passage ind til de nye Nationalstater ved Østersøen, og Polen har en Livsinteresse i, at Vejen er aaben. Vi saa, hvorledes denne Livsinteresse gav sig et klart Udtryk i 1920, da de bolschevistske Hære stod i Polen, og Frankrig skulde træde til Hjælp. Denne Hjælp vilde ikke have kunnet faa nogen Betydning, hvis der ikke havde været fri Adgang gennem Bælterne. Danmark har altsaa rent faktisk en Stilling som Portner ved Østersøen, en utaknemmelig og ulønnet Stilling, men en Stilling, som Danmark ikke kan løbe fra, fordi selve Forholdene med Naturens Magt har anbragt Danmark dér.

Rent marinepolitisk er Danmarks Stilling anderledes nu end i 1914. Først og fremmest fordi den tyske Flaade i 1928 er langt svagere end den Gang. Det er jo saaledes, at man kan ikke improvisere en Flaade, langt hurtigere kan man stable en Hær paa Benene. Faktisk har København været beregnet til at være og er delvis benyttet som en Slags maritim Mellem-Basis for Ententemagterne i Østersøen. Og naar vi ser paa Danmarks Stilling, saa tror jeg yderligere, man kan fastslaa som en Kendsgerning, at Hovedvægten gennem de sidste Aar er flyttet til Sundet fra Store Bælt, fordi de militære Forhold er saaledes, at den sydlige Udgang af Store Bælt kan beskydes med langtrækkende Skyts fra Femern. Vi har ogsaa set, hvorledes en hel Række fremmede Stater har været overmaade interesserede i Danmarks Stilling eller rettere har forstaaet Danmarks militærpolitiske Stilling. Jeg skal for Eksempel

nævne Sikorskis Rejse til Paris under Behandlingen af Afrustningsforslaget her og de forskellige Manøvrer, der finder Sted i de danske Farvande, for Eksempel de russiske Flaademanøvrer i Store Bælt i 1925 og de tyske Flaademanøvrer, der for nylig har fundet Sted nede ved Stevns. Det, der altsaa er Faren for Danmark, er, at Danmarks Stilling ved Indgangen til Østersøen i Tilfælde af krigerske Forviklinger skal friste Tyskland eller Rusland eller Rusland og Tyskland til at sætte sig i Besiddelse af dansk Territorium for at kunne spærre Adgangen til Østersøen og derigennem at kunne gøre akkurat det samme, som med saa stort Held blev gjort ved Dardanellerne den 27. September 1914.

De andre Magter, der ligger ved Østersøen, har forstaaet Betydningen af Østersøproblemet. Vi har set, hvorledes Sverige reorganiserer sin Flaade, og hvorledes Polen er ved at gennemføre et ikke helt ubetydeligt Flaadeprogram. Ser vi saa paa Danmarks Flaade, saaledes som den er efter Loven af 1922, ser man hurtigt, og det er før blevet udtalt fra denne Plads, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, at Flaadeplanen af 1922 er saa langt fra at være virkeliggjort, at den Flaade, vi har i Øjeblikket, kun har saadant noget som 30 pCt.s Værdi i Forhold til den Flaade, man krævede paa Søværnsloven af 1922. Ser man yderligere paa Nedgangen i Flaadens Effektivitet fra 1922 til nu, vil man se, at den er saadant noget som 50 pCt.

Den Flaadeplan, som opstilles af de militære sagkyndige, gaar ud paa, at der skal være 4 Kystforsvarsskibe eller Orlogsskibe med en samlet Tonnage paa 18 000 Tons, medens man derimod i Regeringsforslaget er gaaet ned til en samlet Tonnage af 16 000 Tons. Nu er det en Anskuelse, man møder ofte, f. Eks. hvis man er ude paa politiske Møder, at disse Artilleriskibe, disse Orlogsskibe eller Kystforsvarsskibe, eller hvad man nu vil kalde dem, ikke har nogen væsentlig Betydning, det er dyre Skibe, som man i og for sig godt kunde undvære, og at det derfor er nogenlunde ligegyldigt, om disse Skibes samlede Tonnage ligger paa de 16 000 eller paa de 18 000 Tons. Jeg vil dertil sige, at det er min Opfattelse, at de sagkyndige har fuldstændig Ret, naar de hævder, at disse Skibes Størrelse er beregnet paa en saadan Maade, at det vil være overordentlig farligt at slaa blot det mindste af paa Fordringerne. Det er jo saaledes, at de Krydsere, der kan bygges efter Washington-Overenskomsten, maa være paa en 10 000 Tons og højst have